

U bent veel mooier dan de mensenkinderen

Psalm 45

Wanneer wij de Heer Jezus voor ogen hebben, dan zien wij Hem overeenkomstig de Schrift met eer en heerlijkheid gekroond, in volkomenheid. Want nadat Hij het werk van de verlossing heeft volbracht, is Hij opgestaan uit de doden en gaan zitten aan de rechterhand van God in de hoge. Wij kennen Hem als de opgewekte, verheerlijkte Heer, die zal terugkomen om ons tot Zich te nemen. Er ontbreekt niets aan de kennis die God ons heeft gegeven over de Heer Jezus. Als wij deze kennis hebben en Hij Zich in Zijn schoonheid aan ons voorstelt in het Woord, in al Zijn goddelijke volmaaktheid, dan is er toch iets dat ons beschaamd zou moeten maken. Namelijk dat wij van Hem altijd op een *onvolledige* wijze genieten. Gods Woord geeft ons echter het voorrecht om Hem te volgen vanaf de eerste voetstappen die Hij op deze aarde heeft gezet, tot op het ogenblik dat Hij is gaan zitten in de hoge, vanwaar wij Hem ook weer verwachten. De heiligen in het Oude Testament hadden dit voorrecht niet. Veel van deze dingen waren nog verborgen voor de kinderen van Korach, die psalm 45 hebben geschreven als leerdicht over de Geliefde! Want aan hen waren alleen de *aardse* heerlijkheden van de Messias geopenbaard. En zelfs al zouden we deze psalm op een andere manier toepassen dan een gelovige Jood het kon doen, dan nog overschrijdt dit lied der liefde niet de grenzen van wat een godvrezende Jood kon zeggen over de Messias.

Voor ons is het bijzonder te zien wat voor indruk Gods Gezalfde maakte op de kinderen van Korach. Kunnen wij ook zeggen: “*Mijn hart trilt van blijde woorden, ik draag mijn gedicht een koning voor, mijn tong is de stift van een vaardig schrijver*” (vs. 1)? De schrijver vertelt wat hij ziet in de Koning. Hij vergelijkt zijn hart met water op een vuur. En als het vuur (de kennis van Christus) het water aan de kook brengt, begint zijn hart te bruisen en over te stromen: ‘Mijn hart trilt van blijde woorden’. Toen de psalmdichter dit zei, vertelde hij heel eenvoudig over de manier waarop de Heer Jezus als Mens ooit vernederd is hier op aarde. Hij geeft daarbij aan dat de Messias, die altijd genadig, zachtmoedig en rechtvaardig is geweest, Zich opnieuw aan Zijn volk zal voorstellen op deze aarde als de overwinnende Held.

De psalmdichter ziet Hem op Zijn strijdswagen. Hij plaatst Hem aan het hoofd van alle koningen en machthebbers op aarde, wanneer Hij komt om Zijn regering te aanvaarden. De dichter ziet Hem en zegt: “*U bent veel mooier dan de mensenkinderen*” (vs. 2). Dit is de toekomstige Koning van Israël, die eertijds verworpen was, maar straks in heerlijkheid geopenbaard zal worden en het bewind in handen zal nemen. In Hem is een schoonheid te vinden, die onze harten in verrukking brengt. De dichter kan geen woorden vinden die Hem op een volkomen wijze beschrijven, en die uiting geven aan dat wat hij in deze Koning der ere gevonden heeft, wanneer Hij Zich op aarde zal voorstellen.

Wat zouden onze gevoelens dan moeten zijn? Aan ons als nieuwtestamentische gelovigen is dit deel van Zijn heerlijkheid, waarvan sprake is in deze psalm, *volledig* geopenbaard! Als deze aspecten van Zijn heerlijkheid in verbinding staan met de *aarde*, dan zijn de heerlijkheden die wij kennen nog veel groter. Het zijn de heerlijkheden van de *hemel*. Wij kunnen – heel anders dan de kinderen van Korach – naderen met onbedekt aangezicht. Wij kunnen komen zonder wolk of bedekking. Als wij tegenover Zijn heerlijkheid staan, wat zeggen wij dan? En als wij ons in deze heerlijkheid bevinden, wat gebeurt er dan met ons? Als er geen bedekking op Zijn aangezicht ligt, is er dan niet vaak een bedekking op *onze* ogen om te beletten dat wij Hem goed zien? De dingen van de wereld die wij zien, zijn als sluiers en wolken die de heerlijkheid van de Zon voor ons verbergen. Een enkele wereldse gedachte die onze geest binnendringt, is voldoende om direct een sluier over ons hart te leggen.

Zo was het niet bij de kinderen van Korach, en zo zou het ook bij ons niet moeten zijn. Het onderwerp van ons geloof is deze Persoon, die ons hart vult met de dingen van God. Als wij die waarheden met elkaar in verband kunnen brengen, voeren ze ons naar dit Centrum: naar Degene van Wie alles uitgaat, naar de Persoon van de Geliefde. Wij weten wat het is het lied van de aanbidding van de Geliefde aan te heffen. Het is deze gedachte, die mij op dit ogenblik liet opstaan in uw midden.

Nog één ding wil ik hieraan toevoegen. Vers 11 zegt: “*Hoor, o dochter, en zie*” – dat is de bruid. Het gevolg van de bruidegom en het gevolg van de bruid (vertrokken vanuit verschillende plaatsen), ontmoeten elkaar en dan hoort de bruid dit woord: “*Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader, laat de koning uw schoonheid begeren, want hij is uw heer; buig u dus voor hem neer*” (vs. 10-11).

Hoe vaak hebben wij deze teksten niet gelezen in de eredienst? Heerlijke woorden die zich richten tot ons hart, en die altijd weer nieuw zijn. Maar wat verhindert ons dan toch om de Heer Jezus te bezien in Zijn schoonheid, die groter is dan de mensenkinderen, zoals de kinderen van Korach dat wel deden? Is dat niet het gevolg van het feit dat wij ‘ons volk’ en ‘het huis van onze vader’, namelijk onze aardse verbindingen en relaties *niet* hebben vergeten? Als dit zo is, dan vormt dit de verhindering voor de bruid (dat zijn wij dus als gelovigen) om te genieten van Hem die zij ontmoet, en aan Wie zij toebehoort. Een deel, zo niet alles, van de zegen gaat verloren.

We zien dat het noodzakelijk is om de bruid ertoe op te wekken om te *vergeten*. Natuurlijk houdt ze van haar bruidegom, maar er wordt gezegd: “*zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader*”. Als dat bij u zo is, dan zult u de gevoelens van het hart van

Christus voor u en het verlangen van Zijn hart naar uw schoonheid begrijpen. U hebt *Zijn* schoonheid gezien, zoals hier staat: “*U bent veel mooier dan de mensenkinderen.*” Nu gaat het erom dat *u* dit ook waard bent, dat *u* deze schoonheid waardig bent, want Hij is uw Heer. Hij is alles voor ons. Zonder Hem zijn wij in de duisternis, maar met Hem zijn wij in het volle licht.

Laten we al het andere vergeten en ons niet hechten aan de aarde, met wat voor banden dan ook. Zelfs niet de meeste legitieme, door God ingestelde familiebanden: ‘het huis van uw vader’. Dat geen enkele band ons mag verhinderen om ons geheel aan Hem toe te wijden. Niets en niemand anders heeft recht op ons. Als dat zo is, dan leiden wij een leven van aanbidding: “*Hij is uw heer; buig u dus voor hem neer.*” Hij is alles voor de Bruid. Laat Hij dit persoonlijk zijn voor het hart van eenieder van ons. Laten wij al het andere vergeten dat ons zou kunnen hinderen om met Hem verbonden te blijven, van Wie geschreven staat: “*U bent veel mooier dan de mensenkinderen*”. Hij heeft een schoonheid die veel groter is dan die van de mensen. Hij is God Zelf, ‘God met ons’. We kennen Hem in deze wereld – in onze navolging van Hem – als de Zoon des mensen. We kennen Hem in de hemel als de Zoon van God.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1951-159](#)

Titel: [Méditation sur le Psaume 45](#)

Oude Sporen 2011

